

Sygn. akt VII U 1300/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dorota Michalska

Protokolant: Paulina Filipkowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 listopada 2017 r. w Warszawie

sprawy K. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o świadczenie przedemerytalne

na skutek odwołania K. C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 16 sierpnia 2017 r. znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującemu K. C. prawo do świadczenia przedemerytalnego.

UZASADNIENIE

Ubezpieczony K. C. w dniu 29 sierpnia 2017 roku wniósł za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. do Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie odwołanie od decyzji w/w organu rentowego z dnia 16 sierpnia 2017 roku, znak: (...) w przedmiocie odmowy przyznania prawa do świadczenia przedemerytalnego. Odwołujący zaskarżonej decyzji zarzucił naruszenie art. 2 ust. 1 oraz art. 2 ust. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych poprzez jego błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że nabycie prawa do świadczenia przedemerytalnego jest uzależnione od pobierania zasiłku dla bezrobotnych bezpośrednio po zakończeniu okresu zatrudnienia. Ubezpieczony wskazał, iż nie zgadza się z argumentacją organu rentowego zawartą w uzasadnieniu spornej decyzji, bowiem w przepisach ustawy o świadczeniach przedemerytalnych brak jest wyraźnego wskazania, że okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych musi nastąpić bezpośrednio po zakończeniu stosunku pracy. W związku z powyższym ubezpieczony wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie mu prawa do świadczenia przedemerytalnego. (odwołanie z dnia 29 sierpnia 2017 roku, k. 2 - 3 a. s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi

na odwołanie z dnia 8 września 2017 roku wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Organ rentowy wskazał, że w jego ocenie K. C. nie spełnia warunków do przyznania świadczenia emerytalnego, ponieważ nie została zachowana ciągłość i kolejność zdarzeń, o których mowa w art. 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych tj. wnioskodawca nie zarejestrował się w Urzędzie Pracy bezpośrednio po rozwiązaniu stosunku pracy. Tymczasem okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych musi być poprzedzony zatrudnieniem pracowniczym, które ustało w okolicznościach wskazanych w art. 2 powołanej wyżej ustawy. Organ rentowy zaznaczył, iż kolejnym etapem jest pobieranie zasiłku dla bezrobotnych przez okres wymagany przepisami ustawy, a następnie złożenie wniosku o

świadczenie przedemerytalne w terminie określonym w ustawie. Ubezpieczony w okresie od 1 listopada 2016 roku do 15 grudnia 2016 roku oraz od 17 grudnia 2016 roku do 23 grudnia 2016 roku był zatrudniony na podstawie umowy zlecenia, natomiast w Urzędzie Pracy zarejestrował się w dniu 28 grudnia 2016 roku. Zdaniem organu rentowego wykonywanie umowy zlecenia w okresie przypadającym pomiędzy ustaniem zatrudnienia, a uzyskaniem statusu osoby bezrobotnej wyklucza możliwość przyznania świadczenia przedemerytalnego.

Ponadto organ rentowy wskazał, iż świadectwo pracy z dnia 31 października 2016 roku wystawione przez (...) Sp. z o.o. zawiera braki formalne tj. nie zostało opatrzone pieczęcią pracodawcy lub osoby działającej w jego imieniu. (odpowiedź na odwołanie z dnia 8 września 2017 roku, k. 4 - 5 a. s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. C. urodzony w dniu (...) w okresie od 1 października 2015 roku do 31 października 2016 roku był zatrudniony w (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. na stanowisku aktywnego operatora – pracownika operacyjnego. Stosunek pracy z ustalił na podstawie art. 30 § 1 pkt 2 w zw. z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 13 marca 2003 roku o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (duplikat świadectwa pracy z dnia 31 października 2016 roku, 15 – 16 a.s.). W okresach od 3 października 2016 roku do 31 października 2016 roku, od 1 listopada 2016 roku do 15 grudnia 2016 roku oraz od 17 grudnia 2016 roku do 23 grudnia 2016 roku ubezpieczony świadczył usługi w postaci prac pomocniczych na warsztacie, na podstawie umów zlecenie zawartych z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. (umowa zlecenie z dnia 3 października 2016 roku, k. 10 a.r., umowa zlecenie z dnia 31 października 2016 roku, k. 12 a.r., umowa zlecenie z dnia 1 grudnia 2016 roku, k. 14 a.r.). Ubezpieczony od dnia 28 grudnia 2016 roku jest zarejestrowany w Urzędzie Pracy (...) W. jako osoba bezrobotna. W roku 2016 za okres od dnia 28 grudnia 2016 roku do dnia 31 grudnia 2016 roku otrzymał zasiłek w kwocie 133,00 zł, natomiast w roku 2017 za okres od 1 stycznia 2017 roku do 30 czerwca 2017 roku w kwocie 5.346,50 zł. (zaświadczenie z Urzędu Pracy (...) W. z dnia 5 lipca 2017 roku, k. 6 a.r.).

Ubezpieczony złożył w dniu 6 lipca 2017 roku do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W. wniosek o świadczenie przedemerytalne. (wniosek o świadczenie przedemerytalne, k. 1 - 3 a. r.)

Decyzją z dnia 16 sierpnia 2017 roku, znak: (...) organ rentowy odmówił odwołującemu prawa do świadczenia emerytalnego. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego załatwiono decyzją odmowną, ponieważ ubezpieczony nie zarejestrował się w Urzędzie Pracy bezpośrednio po rozwiązaniu stosunku pracy. (decyzja z dnia 16 sierpnia 2017 roku, znak: (...), k. 41 a.r.)

W dniu 29 sierpnia 2017 ubezpieczony odwołał się od decyzji z dnia 30 czerwca 2015 roku inicjując tym samym postępowanie przed tut. Sądem. (odwołanie z dnia 29 sierpnia 2017 roku, k. 2 – 3 a.s.)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy i aktach rentowych. Zdaniem Sądu, powołane wyżej dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia są wiarygodne i wzajemnie się uzupełniają.

Nie były one przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności, a zatem okoliczności wynikające z treści tych dokumentów należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy. W związku z tym Sąd uznał materiał dowodowy za wystarczający do rozstrzygnięcia w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie K. C. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 16 sierpnia 2017 roku, znak: (...) jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszym postępowaniu okoliczności faktyczne były co zasady bezsporne niesporne, zaś proces sprowadzał się do rozstrzygnięcia prawnego, czy wymagany okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych powinien przypadać bezpośrednio po rozwiązaniu stosunku pracy z przyczyn wymienionych w art. 2 ust. 1 ustawy o świadczeniach

przedemerytalnych. Organ rentowy odmówił bowiem ubezpieczonemu prawa do świadczenia przedemerytalnego wskazując, iż ten bezpośrednio po rozwiązaniu stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy nie zarejestrował się w Urzędzie Pracy jako osoba bezrobotna, lecz podjął zatrudnienie na umowę zlecenie.

Należy zaznaczyć, iż organ rentowy wskazywał również na braki formalne świadectwa pracy z dnia 31 października 2016 rok, tj. brak pieczętki. Ostatecznie jednak na rozprawie w dniu 29 listopada 2017 roku organ rentowy nie zgłosił zastrzeżeń co do złożonego przez ubezpieczonego duplikatu świadectwa pracy potwierdzającego okres zatrudnienia ubezpieczonego od 1 października 2015 roku do 31 października 2016 roku w (...) sp. z o.o. z siedzibą w K., który został opatrzony pieczęcią osoby działającej w imieniu pracodawcy. W związku z powyższym należało uznać, iż ww. okres zatrudnienia ubezpieczonego nie był sporny i należało go zaliczyć do stażu pracy ubezpieczonego, który przekroczył w związku z powyższym 35 lat na dzień rozwiązania stosunku pracy. Za bezsporny należało również uznać wskazany w świadectwie pracy fakt rozwiązania z ubezpieczonym liczący 60 lat umowy o pracę z przyczyn dotyczących zakładu pracy.

Zgodnie z przepisem art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 roku o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. z 2004 r. Nr 120, poz. 1252 z późn. zm.), prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która do dnia rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. Nr 99, poz. 1001), zwanej dalej "ustawą o promocji zatrudnienia", w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, ukończyła co najmniej 55 lat - kobieta oraz 60 lat - mężczyzna oraz posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 30 lat dla kobiet i 35 lat dla mężczyzn.

Z kolei przepis art. 2 ust. 3 powoływanej ustawy stanowi, iż świadczenie przedemerytalne przysługuje osobie określonej w ust. 1 po upływie co najmniej 6 miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ustawie o promocji zatrudnienia, jeżeli osoba ta spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) nadal jest zarejestrowana jako bezrobotna;
- 2) w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych;
- 3) złoży wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 6-miesięczny okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

Wątpliwości jakie w praktyce orzecniczej wywołał przepis art. 2 ust. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, co do tego czy wymagany okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych powinien przypadać bezpośrednio po rozwiązaniu stosunku pracy z przyczyn wymienionych w art. 2 ust. 1, w istocie rozstrzygnął ostatecznie Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 2 lipca 2013 roku (sygn. akt III UZP 2/13), w której stwierdził, że wykładnia semantyczna, systemowa, teleologiczna i funkcjonalna prowadzą do konkluzji, że nabycie prawa do świadczenia przedemerytalnego nie jest uzależnione od pobierania zasiłku dla bezrobotnych, określonego w art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 roku o świadczeniach przedemerytalnych bezpośrednio po zakończeniu okresów, wymienionych w art. 2 ust. 1 tej ustawy. Sąd Najwyższy wskazał, iż z kwestionowanych przepisów w sposób jednoznaczny wynika, że nie ma obowiązku zgłoszenia się w urzędzie pracy bezpośrednio po rozwiązaniu stosunku pracy z przyczyn leżących po stronie pracodawcy, ale racjonalne i celowe jest podjęcie prób znalezienia nowej pracy (działalności zarobkowej). Dopiero, gdy próby takie zakończą się niepowodzeniem, niezbędne będzie otrzymywanie zasiłku dla bezrobotnych. W ocenie Sądu Najwyższego interpretowany przepis wyraźnie dopuszcza rozwiązanie stosunku pracy za wypowiedzeniem przez pracownika, czy na zasadzie porozumienia stron; odnosi się zatem do sytuacji, gdy po utracie pracy lub źródła utrzymania z przyczyn niezależnych od osoby w wieku przedemerytalnym, pomimo wysiłków takie osoby, nie może ona zależeć satysfakcjonującej i stałej pracy. Sąd Najwyższy podkreślił, iż świadczenie przedemerytalne powinno być przyznane tylko w sytuacji, gdy osoba w wieku przedemerytalnym nie ma rzeczywistej możliwości znalezienia zatrudnienia,

co powinno być poprzedzone aktywnym poszukiwaniem takiego źródła przychodów, bowiem celem ustawy jest wspieranie aktywności takich osób, a nie - propagowanie biernej postawy.

Powyższy pogląd Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie w pełni podziela i aprobuje.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że w dniu 31 października 2016 roku doszło do rozwiązania stosunku pracy łączącego ubezpieczonego ze spółką (...) z przyczyn nie dotyczących pracownika i w tej dacie ubezpieczony pozostawał w tym stosunku pracy przez okres dłuższy, niż 6 miesięcy. Po rozwiązaniu stosunku pracy ubezpieczony podjął „zatrudnienia” na podstawie umowy zlecenia na rzecz (...) Sp. z o.o. Niezwłocznie, po zakończeniu ostatniej umowy zlecenia łączącej go z ww. spółką złożył wniosek do urzędu pracy i nabył prawo do zasiłku dla bezrobotnych. Sam fakt podjęcia przez wnioskodawcę pracy w ramach umowy zlecenia, nie oznacza jednak zdaniem Sądu Okręgowego, że K. C. utracił prawo do świadczenia przedemerytalnego. Jak wskazano powyżej, przerwa pomiędzy rozwiązaniem stosunku pracy a nabyciem prawa do zasiłku, spowodowana podjęciem działalności zarobkowej, pozostaje bez wpływu na prawo wnioskodawcy do świadczenia przedemerytalnego. W świetle powyższego należy stwierdzić, że okoliczność, iż odwołujący po rozwiązaniu stosunku pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników podjął „zatrudnienie” na podstawie umowy zlecenia i dopiero po zakończeniu tej umowy pobierał zasiłek dla bezrobotnych, nie powoduje braku możliwości nabycia przez niego świadczenia przedemerytalnego. W ocenie Sądu - wnioskodawca, który po utracie pracy podjął próbę uzyskania innego źródła dochodu nie może z tego powodu znaleźć się w trudniejszej sytuacji od osoby, która wykazuje całkowicie bierną postawę, rezygnuje z jakichkolwiek prób znalezienia zatrudnienia i bezpośrednio po zwolnieniu jej z pracy rejestruje się jako bezrobotna w Urzędzie Pracy. W związku z powyższym należy stwierdzić, że K. C. spełnił wszystkie przesłanki wymagane do przyznania świadczenia przedemerytalnego, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 2 oraz art. 2 ust. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych.

Mając to na uwadze, na podstawie powołanych przepisów prawa materialnego oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., Sąd zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego 16 sierpnia 2017 roku w ten sposób, że przyznał odwołującemu prawo do świadczenia przedemerytalnego.

ZARZĄDZENIE

(...)